

udfoldes for at værne om Arbejdernes Interesser paa de forskellige Omraader, som berører deres økonomiske Forhold. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, min ærede Partifælle (Martin Olsén), udtalte sin store Glæde over den Interesse, der fra Arbejdernes Side vises for Kolonihaver, og jeg vil gerne udtale en lignende Glæde. Jeg tror, at en Indskrænkning af Arbejdstiden vil give denne Interesse en stærkt forøget Betydning; og jeg kunde udmærket tænke mig og vilde betragte det som en overordentlig heldig Udvikling, om det kunde blive saaledes, at de Arbejdere, der nu er henviste til at tjene Udkommet ved Arbejde i Fabrikker, ved dette ensformige, nerveopslidende, jeg kunde næsten fristes til at sige sjælsforladte, Arbejde, der udføres der, kunde faa en kort Arbejdstid ved dette Arbejde, for at de derefter kunde ofre en Del af den øvrige Tid til Arbejde enten i Kolonihaver eller maaske paa mindre Jordlodder eller lignende. Jeg vil anse det for at være en overordentlig stor Vinding for Arbejderklassen, ikke mindst, fordi man derved vilde hjælpe Arbejderne til i langt højere Grad at kunne ofre sig for de hjemlige Sysler. Som det er i Øjeblikket, er Begrebet „Hjem“ for mange af disse Arbejdere næsten ukendt, fordi den lange Arbejdstid i disse Fabriklokaler ved dette nerveopslidende Arbejde bidrager til, at de, naar de endelig kommer hjem, kun har ringe Interesse for Hjemmets Anliggender. Men hvis Arbejdstiden for disse Virksomheder kunde blive indskrænket ganske betydeligt, og Forholdene kunde ordnes saaledes, at der blev givet disse Arbejdere Adgang til anden Syssel, f. Eks. — som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne antydede — ved Kolonihaver eller maaske ved en mindre Jordbedrift, vilde jeg anse det for en meget betydelig Gevinst, baade hvad det fysiske angaar, idet der ikke er Tvivl om, at en saadan Ordning ogsaa paa dette Omraade vilde betyde et stort Fremskridt, men ogsaa i Retning af det rent hjemlige. Jeg tænker her ikke mindst paa Børnene. Det vilde være et overordentlig vigtigt og betydningsfuldt Fremskridt, om der kunde opstaa saadanne Hjem, for hvis Vedkommende Fabrikarbejdet blev indskrænket til det mindst mulige, saa der kunde blive Tid til Arbejde paa andre Omraader, og saaledes at Arbejderne i højere Grad kunde tage sig af de hjemlige Anliggender.

Jeg vil dernæst sige, at naar Lovgivningsmagten beskæftiger sig med dette Spørgsmaal, og man saa fra anden Side

hævder, at det burde man overlade til Organisationerne, saa er det — som allerede af den ærede Ordfører anført — alt for meget at forlange af Organisationerne, at de skulde kunne gennemføre en forkortet Arbejdstid samtidig med, at de, hvad de nødvendigvis maa, i første Linie arbejder paa en Forbedring af Lønningerne. Det er derfor, synes jeg, med god Føje, at Arbejderne siger til Lovgivningsmagten: Hvad angaar den indskrænkede Arbejdstid, maa vi kræve en Haandsrækning fra Rigsdagen, fordi det er et Omraade, hvor vi ikke selv magter at gennemføre de Forandringer og Forbedringer, som i Virkeligheden er nødvendige. Det er ogsaa rigtigt, at man til Tider i Arbejderkredse har mødt ligesom en vis Uvillie mod Forkortelsen af Arbejdstiden, fordi man i det givne Øjeblik ikke har haft Styrke nok til at kunne gennemføre den nødvendige tilsvarende Lønforhøjelse; men ellers er det ikke rigtigt, naar man vil paastaa, at de organiserede Arbejdere ikke har vist Interesse for Forkortelse af Arbejdstiden. Der er indenfor Organisationerne i saa Henseende udfoldet et stort Arbejde, og der er i enkelte Fag vist stor Offervillighed paa det Omraade. Jeg tænker ikke mindst paa de Bestræbelser, der har været udfoldede for at faa Overarbejdet forhindret, idet man har bestræbt sig for at faa det indskrænket til det mindst mulige, baade gennem Overenskomster og ved Optræden paa Arbejdspladserne. Saaledes har man søgt at forhindre det planmæssige Overarbejde ikke mindst af Hensyn til de arbejdsløse Kammerater, der har maattet spadsere, samtidig med at man fra Arbejdsgivernes Side har søgt at faa Arbejdstiden yderligere forlænget gennem stadig Overarbejde. Den Offervillighed, der i saa Henseende baade fra Organisationernes Side og fra den enkelte Arbejders Side er lagt for Dagen, viser noksom, at de organiserede Arbejdere fuldt vel forstaa, hvilken Betydning det har at faa Arbejdstiden indskrænket, at det bl. a. ogsaa vil betyde, at det meningsløse Forhold, at saa mange Tusinder skal gaa arbejdsløse, ændres saaledes, at der kan blive Beskæftigelse for flere. Jeg vil ogsaa vove at paastaa, at Lovgivningsmagten, da den skal varetage saavel den enkeltes Interesser som vel i første Række ogsaa Samfundets Interesser, maa vise denne Sag Opmærksomhed, fordi det er Samfundsinteresser, der her er Tale om. Det kan ikke være Samfundet ligegyldigt, hvorledes Ordningen er paa dette Omraade.

Jeg kommer nu til at omtale det, som